

NØVN

Føðingar

13. juni fekk Jákup ein lítla beiggja. Hann var 55 cm langur og vigaði 3940 gr. Foreldur teirra eru Kristian Poulsen og Halgerð M. Højgaard. Tey búgva á Toftum.

12. juni finga Annetta og Jóhan Andrias Hansen, Toftir sonin Dánjal. Hann var 54 cm langur og vigaði 3800 gr.

Leygardagin 15. juni fekk Ingimund eina litla systur. Hon var 52 cm long og vigaði 3610 gr. Foreldrini eru Heidi M. í Hjøllum og Hanus I Hansen Søldarfjørður.

17. juni finga Elsa Færø og Trúgví Joensen, Hjallavegur 18, Saltangará eina dóttir. Hon var 56 cm long og vigaði 4260 gr.

Hjalgrím Poulsen, deknur, in memoriam

Kirkjutænarar við Sjóvar kirkju 1974: Jóhan Dávid Johansen, klokkari, Niels Pauli Danielsen, sóknarprestur, Christian Høj, urguleikari, og Hjalgrím Poulsen, deknur

Miðvikudagin hin 12. juni andaðist Hjalgrím Poulsen, fyrrv. deknur í Sjóvar kirkju, og fór til gravar á Strondum leygardagin. Kirkjan var fullsett, nú ið gamli deknur og lærarin fyri seinastu ferð var í Sjóvar kirkju. Veðrið var av tí allra fagraasta. Vakurt var um landið alt, men henda dagin á Strondum tóktust okkum tað serliga vakurt. Tað var, sum vildi bygðin heiðra og veita trúgva syni sínum hitt seinasta brosi.

Hjalgrím var sonur Janu og Johan Poulsen, fyrrv. løgtings- og fólkatingsmann á Strondum. Johan Poulsen var limur í kirkjustjórnini í 32 ár og deknur í Sjóvar kirkju øll árin, hann var lærari á Strondum, og meira enn tað, tilsamans 50 ár.

Hjalgrím gjørdist deknur í Sjóvar kirkju eftir faðir í 1968 og var tað til 1. s. í advent 2004, í tilsamans 36 ár. Tá var bara ein deknur, men onkuntíð høvdu teir hjálpardekn, sum las. Hjalgrím var hjálpardeknur Carl á Flatutrøð á Strondum, sum lærði seg lestraruttan og kundi endurgeva teir eftir minni eins og nógv kvæði. Hjalgrím dugdi tiltikið væl at lesa. Tann fyrsta sunnudag í hvørjum mánaði varð sungið og lisið á donskum, eisini "Fadervor" og bønirnar inn og út. Frammanundan

hevði tað verið annanhvønn sunnudag á donskum. Men miðskeiðis í sjevtíðarunum samtykti kirkjuráðið at fara yvir til bara føroyskt. Onkur vildi geva mær skylduna ella heiðurin, men sannleikin er tann, sum lítli-Jógvan á Viðareiði plagdi at taka til, at eg vildi hvørki taka lut í málsviðgerðini ella atkvøðugreiðsluni. Strandingar skuldu sjálvir sleppa at gera tað av, og sambandsmenninir á Strondum valdu at fara yvir til bara føroyskt í gott samljóð við Jógvan Poulsen, fyrrv. lærara á Strondum, ið skrivaði bíbliusøgu sína á føroyskum, og man hann vera tann, ið hevur ávirkað gomlu strandingarnar til at skrivað føroyskt á teir elstu gravsteinarnar í gamla kirkjugarði.

Hjalgrím var lærari á Strondum 1957-58 og aftur 1966-96 og varaskúlastjóri frá 1978, og lærði hann um kvøldarnar nógv av teimum ungu á Strondum og Skála at spæla klaver. Hjalgrím sat eitt skifti í bygðaráðnum og tók annars dúgliga á sín friðarlíga hátt lut í nógvum av tí virkseminum, sum var í Eysturoynni. Hann var í 1969 við til at stovna Lions í Eysturoy og tók iðin lut í tí virkseminum, m.a. við listaframsýning og árliku kappsiglini á Skálafjørðinum við 4-manna førum við seglum, ið byrjaði í

1971 og framvegis fer fram.

Hjalgrím fekk sær konu av Nesi í Eysturoy, hvar ið hann var lærari á Toftum 1958-66, Marjun f. Danielsen, sum trúföst hevur verið við lið hansara øll árin. Marjun og Hjalgrím eiga 3 børn, elstur av teimum trimum er Jóhan, sum eg havi konfirmerað. Tá var abbin, gamli sambands-høvdingin Jóhan Poulsen, eisini við. Síðan er tað arkitekturin Heidi, sum eg eisini havi konfirmerað, og yngst er Jana, sum eitur eftir ommuni, og sum eg havi doypt. Tað hevur verið ein fragd at verið saman við teimum. Marjun sang í Stranda kóri saman við Elsebeth undir leiðslu av Ámundi Berthelsen, tær báðar spældu eisini flogbólt saman, og minnst vit ein skemtiligan fót bóltsdyst, tær spældu á Skála til frama fyri nýggja vøllin, Strandakvinnur móti Skálakvinnum.

Tað vóru ríkar løtur í Sjóvar kirkju saman við Hjalgrími sum deknur, sitandi á beinkinum frammi í kór mannfolkamegin, og Jóhan Dávid á beinkinum í hinum borðinum, meðan Christian Høj sat við urguna. Trúfastir tænarar og góðir samstarvsfelagar vóru teir, altíð við tí góða. Seinni tók bróðir Erhard við sum klokkari eftir Jóhan Dávid og Ámund Berthelsen við sum urguleikari eftir Christ-

ian Høj, og gingu teir í somu sporum. Hjalgrím var fyrirkomandi og altíð til reiðar við tí góða. Amandus plagdi standa í forkirkjunum og biða, um tað var okkurt, sum ikki var, sum tað skuldi. So noyddist hann at fara í hernað, sum hann segði. Og minnst vit seinastu ferð, Amandus var í kirkju og til altars, at hann tók nýstroknan lummaklút upp úr lummanum og streyk sær um munnin, sum hann plagdi, reistist og fór ikki út úr kórinum, men tók fetini yvir til Jóhan Dávids og Hjalgríms og gav teimum hondina. Tað var skilgitt, at hann vildi takka og kanska siga farvæl, tí at sunnudagin eftir varð hann funnin lívleysur utanfyri.

Tey seinastu árin fór heilsan at bila hjá Hjalgrími, og nú er hann so farin tann veg, sum eingin okkara sleppur undan. Hjalgrím var í ferðini hevði Hjalgrím tann frelsara, hann so trúfastur hevði tænt við lestri sínum í kirkjunum tey nógvu árin. Við honum eiga vit ikki bara trúnnu, men eisini vónina um ein dag at siggjast aftur handan deyða og grøv.

Fríður veri við minninum um Hjalgrím Poulsen!